#6 VZRUŠUJÚCA BEZSTAROSTNOSŤ

… alebo o oslobodení k užívaniu si života.

BOŽIE SLOVO: (Mt 6,25-34 SSV)

Čítanie zo sv. evanjelia podľa Matúša: *Nebuďte ustarostení o svoj život, čo budete jesť, ani o svoje telo, čím sa zaodejete. Či život nie je viac ako jedlo a telo viac ako odev? Pozrite sa na nebeské vtáky: nesejú, ani nežnú, ani do stodôl nezhromažďujú, a váš nebeský Otec ich živí. Nie ste vy oveľa viac ako ony? A kto z vás si môže starosťami pridať čo len lakeť k svojmu životu? A čo sa tak staráte o svoj odev? Pozrite sa na poľné ľalie, ako rastú: nepracujú, nepradú; a hovorím vám, že ani Šalamún v celej svojej sláve nebol oblečený tak ako jediná z nich. Keď teda Boh takto oblieka poľnú bylinu, ktorá dnes je tu a zajtra ju hodia do pece, o čo skôr vás, vy maloverní?! Nebuďte teda ustarostení a nehovorte: "Čo budeme jesť?" alebo: "Čo budeme piť?" alebo: "Čo si oblečieme?"! Veď po tomto všetkom sa zháňajú pohania. Váš nebeský Otec predsa vie, že toto všetko potrebujete. Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše. Preto nebuďte ustarostení o zajtrajšok; zajtrajší deň sa postará sám o seba. Každý deň má dosť svojho trápenia.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA: (na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 384, 380, 315)

Ježišovo posolstvo v tomto texte je ako výrečné, tak jasné. Inou formou nám ho znova a znova opakoval blahej pamäti sv. pápež Ján Pavol II.: „*Nebojte sa!*"

Neveriť Bohu znamená žiť v strachu. Či už v strachu z Boha a pred Bohom, ak pred faktom Jeho existencie nezatvárame oči; alebo v strachu z nemilosrdného, prázdneho, cudzieho a nepriateľského sveta, kde život je boj a nebezpečenstvo číha všade, ak sa rozhodneme, že pred existenciou Boha zatvoríme oči a budeme sa tváriť, že Boha proste niet, bez ohľadu na to, či to navonok hlásame (ako ateisti), alebo len podľa toho v praxi žijeme (matrikoví kresťania a pod.)

Nie, neznamená to, že sa stále trasieme od hrôzy. Ale znamená to, že tento strach, ustarostenosť a obavy sú v nás prítomné podvedome, samozrejme, sme na to navyknutí, je to spôsob nášho pohľadu na svet. Všetko, čo robíme, je sprevádzané otázkami a obavami: Ako zaženiem nudu? Ako si ochránim zdravie? Čo urobiť, aby som dlho žil? Ako sa dostať na školu? Ako zohnať peniaze? Ako sa postarať o rodinu? Ako si udržať zamestnanie? Ako sa ochrániť pred zlými ľuďmi? Ako prekonať konkurenciu, súperov, oponentov? Ako si udržať manžela, manželku? Ako vychovať deti? Ako zachrániť príbuzných? Ako sa dostať z problémov? Ako splatiť hypotéku? Ako…? Ako…? Ako…?

Ak sme Bohu uverili a ak s Bohom žijeme, čo sa na tom zmení? Presne to, čo Ježiš hovorí: Nebudeme ustarostení. Nebudeme sa báť, povedané slovami pápeža. Čo to v praxi znamená?

Nie, neprestaneme sa o seba starať, ani o ostatné veci a ľudí v našom živote. To by nezodpovedalo výzve Písma: „*Veď sami viete, ako nás treba napodobňovať, lebo sme nežili medzi vami neporiadne, ani sme nejedli niečí chlieb zadarmo, ale vo dne v noci sme ťažko a namáhavo pracovali, aby sme nikomu z vás neboli na ťarchu. … chceli sme vám seba dať za vzor, aby ste nás napodobňovali. Veď aj keď sme boli u vás, prikazovali sme vám toto: Kto nechce pracovať, nech ani neje. Lebo počúvame, že medzi vami niektorí žijú neporiadne, nič nerobia, iba sa zháňajú za zbytočnosťami. Takýmto prikazujeme a vyzývame ich v Pánu Ježišovi Kristovi, aby pokojne pracovali, a tak jedli svoj chlieb*" (2 Sol 3,7-12). Čo s ale zmení bude to, že všetko toto budeme konať *bez strachu*. Budeme sa starať o seba aj o iných, ale bez *ustarostenosti*.

Odovzdali sme svoj život Bohu. Bohu, ktorý je väčší od všetkých a nikto a nič nás nemôže vytrhnúť z Jeho Ruky (Jn 10,29). Má úplnú a dokonalú kontrolu nad nami i nad našim životom a nie je Mu zaťažko urobiť čokoľvek – ak treba, hoci aj Slnko na oblohe zastaviť (Joz 10,12n), či premeniť rieku na suchú zem (2Krľ 2,14). Tento Boh ma miluje – nekonečne viac, než ja dokážem sám seba milovať. Záleží Mu na mojom dobre a mojej budúcnosti – nekonečne viac, než na nej záleží mne samému. Pozná ma a je mi bližšie – nekonečne viac, než poznám ja sám seba a než som si ja sám sebe blízky. Stal sa v Kristovi mnou. Prežil všetko čo, čo prežívam ja sám. Pretrpel so mnou a vo mne všetko to, čo trpím a podstupujem ja sám – a ešte viac, lebo trpí aj tým, čo mňa netrápi, mojim zlom a hriechom. Necúvol pred tým. Vie presne a dokonale, čo je potrebné pre moje zbožštenie a je rozhodnutý to vykonať. Tak čoho by som sa ešte mal báť, alebo z čoho by som mal byť ustarostený, či dokonca ustrašený? Tak, ako po ničom pozemskom netúžim, ale dávam Bohu voľnú ruku v mojom živote, tak ani z ničoho pozemského nemám strach. Nikto a nič mi nemôže ublížiť, kým som v Bohu. A všetko, čo sa mi v tomto pozemskom *výcvikovom centre* stane, bude len a jedine na moje dobro. Aj keby to mala byť rakovina, finančný bankrot, vojna, oheň, potopa, víchor, nenávisť sveta,… všetko toto mi len poslúži k dobru a na moju spásu a večnú slávu, podľa slov Písma: „*Tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré; tým, čo sú povolaní podľa jeho rozhodnutia.*" (Rim 8,28) – a presne to sme od krstu aj my!

Namiesto strachu nastupuje pre neveriacich nepochopiteľné *vzrušenie*. *Sme ako športovci, ktorí idú na tréning a v duchu sa pýtajú: Čo dnes pre mňa tréner pripravil? Aké cviky, aké prekážky? Čo všetko dnes budem musieť prekonať? A nepýtajú sa to so strachom, ale so vzrušením, pretože idú trénovať a svoj tréning milujú a trénerovi bezvýhradne dôverujú*. Toto isté prežívame aj my na začiatku každého dňa. Svet, v ktorom žijeme, pre nás nie je viac, než telocvičňa. Až v ňom skončíme, opustíme ho a odídeme domov, do Neba. Naše telo, majetok, život pre nás nie sú viac než montérky, než športový úbor. Keď sa zašpiní, keď sa potrhá a zoderie od ťažkého tréningu, jednoducho ho vyzlečieme, „*keď si toto porušiteľné oblečie neporušiteľnosť a toto smrteľné si oblečie nesmrteľnosť*" (1 Kor 15,54) a my, odetí do Božej slávy, vstúpime do sieni Neba. Všetko pozemské je len nástroj, spotrebný materiál, niečo určené na zodratie a spotrebovanie. Prečo by sme sa o to báli alebo o to dokonca stáli – ako ľudia svetskí, ktorí okrem toho nič nemajú a sú vystrašení a ustarostení, kedykoľvek sa im zdá, že niekto ohrozí ich biedne svetské radosti a istoty?

Od tohto strachu a obáv nás oslobodil Kristus a my, oslobodení, vychutnávame si svoj pozemský život, *pozemský tréning*, so vzrušením a radosťou, pretože nás trénuje sám Boh, tréner najlepší a všemohúci, záruka nášho triumfu a víťazstva!

UVAŽOVANIE:

Z čoho všetkého sme ustarostení, čo nám robí starosti? Skúmajme! Prečo sme o to ustarostení? Preto, že o to ešte stojíme? Alebo preto, že nedôverujeme Bohu? Chceli by sme radšej, aby veci boli podľa nás a nedôverujeme Bohu, že to urobí dobre? Alebo je tu nejaká iná príčina?

Čo môžeme urobiť, aby sme v dôvere prijali Ježišov dar slobody od strachu, aby sme neboli ustarostení a zronení a vystrašení, ale prežívali svoj život ako tréning. v radostnom vzrušení, plní dôvery v Trénera – Boha?

ÚLOHA:

Tento týždeň pokračujme v tréningu postoja *apatheie*, pretože ona je dôležitým predpokladom aj postoje *bezstarostnosti*. Ak ju prijmeme, umožní nám začať žiť v skutočnej slobode od strachu. Presne na tomto tento týždeň pracujme! A každé ráno sa postavme pred Boha a v sebe sa pýtajme: *Tak čo, Bože, aký tréning si dnes pre mňa pripravil?* A skúsme pritom prežiť presne to vzrušenie, radostné očakávanie ďalšej lekcie tréningu s Bohom!